

Familjeträffen

Familjen Kanin är på väg till skolan fast det nästan är kväll. Lille Kanins klass har nämligen bestämt att alla ungarna och föräldrarna skall ha trevligt och umgås tillsammans. Fröken Orm skall också vara med. Så därför skuttar Lille Kanin tillbaka till skolan med sin familj. Pappa Kanin hann precis komma hem från skofabriken då de var tvungna att gå.

Lillasyster Kanin tycker att det är så roligt att hon skall få gå till skolan, för hon har ju inte börjat skolan än.

– Hon vet inte hur mycket läxor man får när man går i skolan, säger Storebror Kanin.

Lille Kanin håller med, det är jobbigt att gå i skolan också, inte bara roligt.

Mamma Kanin bär en korg på armen. Hon har tagit med morötter som de skall äta på klassträffen. Pappa Kanin bär en rödrutig filt på armen. Den skall de sitta på så de inte får fläckar på kläderna. Storebror Kanin drar en kärra där Lillasyster Kanin sitter. Lille Kanin skuttar lite försiktigt efter och stödjer sig på sin krycka.

När de kommer fram till skolan hälsar de på de andra barnen och föräldrarna. Yla Varg är också där med sina föräldrar. Föräldrarna har mycket att prata om, för Pappa Kanin arbetar ju på Yla Vargs pappas skofabrik, och så har de varsin unge med smådjursreumatism.

– Det är så skönt att Yla mår bättre nu, säger hennes mamma.

– Ja, det förstår jag, säger Mamma Kanin. "Och Yla som var så dålig och låg på sjukhus. Tänk att hon ser så pigg ut nu"

– Ja, det är verkligen fantastiskt. Fast helt bra är hon ju inte, även om det ser ut så. Hon har ju fortfarande kvar sin smådjursreumatism.

Mammorna blir avbrutna i sitt samtal av att Fröken Orm ringlar bort till dem. Hon har satt på sig ett fint lila pärlhalsband. Hon vill nog vara fin när det är familjeträff.

– Välkomna! Vi börjar med brännboll så att vi får röra på oss. Sedan kan vi grilla, säger hon.

– Jaha, säger Mamma Kanin.

– Jag har bestämt att vi skall spela ungarna mot de vuxna, fortsätter Fröken Orm. "Ni kan väl springa?" undrar hon och tittar noggrant på mammorna.

– Ja, jo, jovisst, men Lille Kanin får nog stå över, svarar Mamma Kanin.

– Va? Skall han inte vara med? Varför då?

– Som Fröken Orm ser så går han ju med krycka, säger Mamma Kanintoffel som är Yla Vargs mamma.

Fröken Orm ser fundersam ut.

– Men det är ju tråkigt om han inte kan vara med och

springa. Ja, om ni säger att han inte kan springa så antar jag att han inte kan det, säger hon tveksamt.

– Men han kan väl vara domare? Så får han vara med ändå, säger Mamma Kanin.

Det tycker Fröken Orm är en bra idé, för på så sätt slipper hon vara domare och kan istället vara med i vuxenlaget.

Alla tycker att det är kul att spela brännboll, särskilt Yla Varg som är så glad över att hon klarar av att springa med de andra ungarna. Det skulle hon inte kunnat för en månad sedan, men så är det med smådjursreumatism. Ibland är man sämre och ibland är man bättre och då kan man göra saker man inte kunde göra innan. Lille Kanin har en visselpipa runt halsen som han får blåsa i om någon blir bränd. Det tycker han också är kul.

Efter att de spelat en stund vinner tillslut ungarna- de kunde springa snabbare än föräldrarna.

Fröken Orm ser lite sur ut, hon hade hoppats att föräldrarna skulle varit bättre på brännboll än vad de var.

Nu plockar de upp korgarna. Alla har morötter med sig. De ska grilla över öppen eld och då är det gott att grilla morötter, tycker kaninerna.

Eftersom det är picnic så har inte Fröken Orm tagit med sig någon egen mat. På picnic kan man ju smaka det de andra har, resonerar hon. Kanske har de någon smaskig köttbit med sig, tänkte hon, men nu ser hon att det enda kaninerna plockar upp ur sina korgar är morötter och åter morötter.

Föräldrarna hjälper barnen att sätta morötterna på pinnar så att de kan hålla morötterna över elden utan att bränna sig. Det luktar gott av alla grillade morötter. Det börjar knorra i Fröken Orms mage. Hon är hungrig men morötter vill hon inte äta. Det är ingen mat för en orm, tycker hon. Hon tittar sig omkring och så får hon se en liten snigel som kryper på filten bakom Lille Kanin. Det börjar genast vattnas i munnen på Fröken Orm. En snigel, det är någonting att grilla det. Hon sträcker sin långa kropp mot filten. Lille Kanin som sitter och pratar med Yla Varg rycker till för han märkte inte när Fröken Orm tyst närmade sig.

– Sitt still, Lille Kanin, jag skall bara ta den här snigeln att grilla, säger hon.

– Snigel. Grilla? Snigge Snigel! Utropar Lille Kanin förskräckt. "Mamma, Pappa! Fröken Orm skall grilla Snigge Snigel!" fortsätter han.

Det blir alldeles tyst och alla blickar vänds mot Fröken Orm och Lille Kanin.

– Du får inte ta Snigge Snigel, han är min, säger Lilla Kanin och fångar upp sitt husdjur i tassan.

– Är den din? Har du namn på den? undrar Fröken Orm besviket. Hon som var så hungrig. Nu kan hon inte äta snigeln. Vad skulle föräldrarna tycka om hon gjorde det? tänker hon.

– Har du Snigge Snigel med dig hit? undrar Storebror Kanin.

– Ja, det är ju en familjeträff och då skall väl han också vara med, svarar Lille Kanin och stryker Snigge Snigel över skalet.

Fröken Orm är så hungrig att hon säger ja till erbjudandet att få en grillad morot. Hon vill inte erkänna det, men det är gott även för en orm.

Ingela Gustavson

Sara Hjalmarsson
ordförande

Kast med liten matburk....

Det är lunchdags och jag tar fram en matlåda ur frysen, färdig att värmas i mikron. Det är smidigast så när minskad styrka och rörlighet i händer och axlar gör det svårt att hantera kastruller och grytor.

Men hur får man upp en nog så exklusiv men djupfrys Tupperware burk?

Lasagnen inne i burken ser läcker ut och det knorrar hungrigt från magen, men locket ger sig inte.

Tar i av alla krafter och försöker applicera alla möjliga hjälpmedel men inget tycks få locket att släppa sitt grepp. Försöker även värma burken under varmt vatten i hopp om att locket ska mjukna.

Slutligen får burken ur min händer, med ett plopp får locket upp när burken slår i golvet och jag ser hur min lasang sakta glider in under kökssoffan.

Böjer mig ner och tar upp den fortfarande frusna och nu något dammiga lasagnen. Borstar bort dammet med en liten borste och sedan är maten äntligen på plats i mikron efter en halvtimmes kämpande.

Man kan ju inte bli annat än arg när man är själv hemma och det inte går att få av locket.

Samtidigt är jag alldeles för envis att ge upp. Det finns många olika sorters burkar och flera hjälpmedel men de passar ju inte ihop.

Önskar att någon kunde konstruera burkar som var lättöppnade även efter en vecka i frysen, helst med stora flikar och utrymme så hjälpmedlen får fäste.

Till dess kämpar jag vidare med burkarna och håller extra rent under kökssoffan för säkerhets skull!